

No pain, no gain; Mobile Cup

Text: Joel Eklund

Det var eftermiddagen till en dag utan morgon – åtminstone för honom – då Fredrik bestämde sig för att göra något radikalt i sitt liv. Men det visste han ännu ingenting om när han hasade på sig kläderna, lämnade sitt studentrum och började att gå vägen ner till ICA för att köpa några felix färdiga rätter. Under ett par timmars passivitet hade han iakttagit en gryende hunger och funderat på hur han skulle föda sig själv. Någon gång skulle han börja laga mat på platta, kanske, men inte idag. Föresten, vem hade tid med sånt, och varför hade man inte råd med köksa på studielånet? Det var inte mycket man hade råd med. Fredrik hade gjort av med större delen av sin ärvda förmögenhet, och gick nu i tankar om att ta ett banklån för att dryga ut kassan. Det var grannarna som hade väckt honom vid tvåtiden, då de kommit för att klaga över att han gått av och an över golvet hela natten, som han gjorde när han tänkte hårt. Han hade tänkt över vad han skulle hitta på med sitt liv nu, när hans senaste innovation – hopprepväckarklockan – hade visat sig föga lukrativ, och kunde inte förstå hur i denna utseendefixeringens och lättjans tid en uppfinning som tvingade människor till sitt eget bästa genom att verka som väckarklocka och väcka personen ur sin skönhetssömn, väckla ut ett hopprep och därpå inte sluta ringa förrän personen tvingats till tvåhundra hopp med repet, inte kunde ha genomslagskraft. Därför var Fredrik uppgiven till mods, och när han såg en affisch på en anslagstavla utanför ICA-lappis där det stod:

Excitera Mobile Cup

Excitera Mobile Cup is the world's largest platform-independent student competition for mobile services. We invite the best and brightest students from KTH to rise to the challenge of creating their own visions of the mobile future. Your task is simple: build a mobile service that can change the world.

First prize is SEK 50 000 to help you get started realizing your vision.

Read more and register at mobilecup.se.

upprycktes han inte av någon entusiasm, rätade inte sin slokande gång och snabbade inte på sina steg. Inte på en gång. För, hade han inte stängt sig blodig tillräckligt? Han ville inte tänka sig en möjlighet – inte just nu – som kunde träda in i hans dvala och strängt mana till handling. Bara gå där skulle han, och låta tiden gå; äntligen ha tid att titta på alla skräpfilmer, pilla sig på naveln med flottiga chipsfingrar och se solen gå ner, alltjämt iklädd pyjamas. Det var lika bra att han misslyckats med sina storsinta planer så att han fick tid att sitta... ensam... och läka sin sårade stolthet i dumburkens eskapism... Tur att sista anmälningdagen till Mobile Cup redan hade varit den... det fanns ingen sista anmälningdag... Då fanns det fortfarande en chans! Herregud, skulle det inte vara en omstörtande handling i detta dystra att ta tag i sig själv igen? Skulle det inte vara en befrielse

att få börja om på en ny kula igen, göra sig av med all denna självömkan efter nederlaget med hopprepväckarklockan och tänka framåt igen – framåt! Precis som han lovat sig själv; han hade lovat sig själv att aldrig ge upp, att fortsätta satsa på nya idéer tills han förr eller senare lyckades.

Ja, så gick det till när Fredrik, i det tillstånd av mani som uppkommer när hoppet tar ledsagande plats i en själ full av hopplöshet, bestämde sig för att vara med i Mobile Cup. Och nu kunde han inte hålla tillbaka stegen utan halvsprang genom matbutiken, växlade glada ord med kassörskan när han betalade sina varor och skyndade sig hem, otålig som han var att börja med sitt nya projekt. Visserligen hade han inte någon idé, och inte heller, enligt lärarna på KTH, någon större begåvning. Nej Fredrik var inte en av de bästa studenterna vid sin institution. Snarare en av de sämsta. Ja definitivt en av de sämsta, men med den största elden.

Inte heller hade han någon större social begåvning och skulle förmodligen bli tvungen att jobba själv. Eller, han kände ju Rainman. Rainman hette egentligen Jocke, men kallades Rainman för att han påminde om killen i filmen ”Rainman”. Jocke, eller Rainman, var verkligen bara bra på en enda sak: programmering. Annars var han värdelös, ja, inte minst så tyckte han det själv. Fredrik behövde dela sin uppspelthet med någon, så han ringde Rainman.

”Hej Rainman, hur är det med dig?”

”Bra.”

”Det var länge sen man såg av dig. När var senaste gången du gick ut?”

”Några månader sedan.”

”Några månader sedan? Herregud Rainman, du kan ju inte må bra av det där.”

”Jag sitter och krigar med Kerneln till nästa version av Fedora.”

”Rainman, jag har en spännande grej på gång. Jag ska vara med i en tävling som går ut på att hitta på de mest innovativa idéerna kring mobila tjänster. Jag måste komma på någon smart idé om hur mobila tjänster kan användas för att förbättra världen. Hjälp mig! Vi kan vara ett team!”

”Det låter svårt”, sa Rainman kort och det blev tyst emellan dem.

”Ja, vi får väl sova på saken”, sa Fredrik.

”Jag kan inte sova. Har druckit för många Red Bull”

”Herregud Rainman, jag menar bildligt talat.”

”Det där förstår jag mig inte på. Ring mig sen.”

”Du är med alltså?”

”Jag sa ju det, ring mig sen.”

”Okej Rainman.”

Rainman var alltid kort i telefonen. Kanske för att en så stor del av vårt språk består av metaforiskt tal vilket han inte förstår, eller för att de narrativa sambanden i ett historieberättande är obegripliga för honom liksom ett bredare mänskligt känsloregister. Men hur många genier hade inte arbetat ensamma? Det skulle inte stå i vägen för Fredrik, han skulle minsann visa människorna vad han gick för. De skulle få se, flickorna som flinade åt honom där han gick bakom sina tjocka glasögon. Blodet skvätte från hårrötterna i skägget som han kliade sig och golvplankorna knakade när han gick fram och tillbaka över golvet i upprymdhet. Så följde dagar i halvmörker bakom persiennerna på kaffedränkta nätter då hjärtat skippade slag, under vilka han läste så mycket han förmådde av den outtömliga information och spekulation som fanns att tillgå om de mobila tjänsternas utveckling; han tog större bitar än han kunde tugga och tuggade, tuggade, tuggade. Han skrev ner i ett block alla idéer som kom och flög genom huvudet på honom. Men...det kom inga idéer. Han försökte med att stå på huvudet på badmatten i toaletten för att få mer blod i huvudet och öka tankeverksamheten. Men det enda han kom att tänka på var de omedgörliga människorna han fått dras med i hela sitt liv, som aldrig kunde se förbi hans osäkra yta för att skåda geniet

bakom..... ”Geniet bakom?” tänkte han molsluket för sig själv. Vad var det för något geni, som inte kunde generera den minsta tillstymmelse till idé?

”Nej, jag måste nog vara striktare med min metodik för att lyckas”, tänkte han. Det går inte att föröka uppnå någonting om man inte har definierat för sig själv vad det är man försöker uppnå. Då är det, som en vän till honom brukade säga, som att gå ut på skattjakt utan karta, gå runt på måfå och gräva gropar i marken. Därför började han kartlägga möjliga mobila applikationer och intressegrupper för dessa. Det var ett tungt och enträget arbete och han kände inte den sprakande känslan av innovationens energi värka i sitt hjärnkontor. Efter att ha fortsatt långt in i denna dystra tunnel av monoton lade han så småningom saken åt sidan och tog ner från hyllan en kristallkula som hans vidskepliga mor hade gett honom. Däri, tänkte han likgiltigt och utan förhoppning, skulle han kunna se framtidens innovationer. I kulan simmade en liten guldfisk. Fisken fick honom att minnas ”språkfisken” i hans favoritbok ”Liftarens guide till galaxen”, som fick människor att kunna kommunicera med varelser utöver hela universum som talade de mest omöjliga språk. En lustighet genererade kulan alltså men inte mer.

Fredrik var i dålig mental vigör. Han hyste tankar om att ge upp Mobile-Cup-projektet. Ja verkligen – vad tjänade det till? Han behövde komma på andra tankar – åt skogen med all denna innovation. Istället gick Fredrik till köpcentret i närheten av sitt hem och handlade en massa skräpmat i ICA-butiken. När han stod och väntade i kön till kassan såg han aftonbladets löpsedel som handlade om personer som var skadade i en flodvåg i Burma och inte fick tillgång till sjukvård för att deras regim inte släppte in några läkare. ”Rätt åt dem”, tänkte han i sitt deprimerade tillstånd. Sedan gick Fredrik till systembolaget där han köpte öl för att döva sin överarbetade hjärna. Han gick hem och pimplade i sig ölen och vaknade morgonen därefter på soffan där han somnat. Sakta reste han sig upp och solen som mötte hans ögon eftersom han glömt att vrida för persiennerna som han brukade, var stark och klar och det kändes som om den dömde honom för att han var svag och liten. Ja, så kändes det, även om dessa saker är relativa och värdebaserade, och något man kanske inte behöver ta så hårt på. Men det gjorde Fredrik. Han kände sig så svag och liten att han inte stod ut med sig själv och därför gick ut i staden, sökte sig till människorna för att nära sin solitära själ. Han ville krama om dem och försäkra dem om att de faktiskt dög som de var. En gammal dam höll upp dörren till honom när han gick in i ICA-butiken för att köpa en 88:a, de log mot varandra och han kände värmen spridas i kroppen. Det fanns medmännisklighet och gemenskap bakom det gråa och hårda i världen, drog han förhastat slutsatsen. Men sådana förhastade slutsatser kan också ha något gott med sig. Och nu skulle Fredrik slå om sin väg. Han skulle sluta att vara revanschistisk och försöka blåsa upp sig själv och istället tänka på hur han kunde ge något värde till samhället. Det var väl så han någonsin skulle bli värd att respekteras? Han kände att hans interna kompass åter gjorde sig gällande, ganska starkt, och han hade fortfarande siktet klart – på Mobile Cup. Men innan han var redo att återgå till sin arbetslyxa kände han att han behövde rensa sin hjärna på den självcentrering han byggt upp under de senaste dagarna, samt på den flimriga koffeinstinna känslan. Därför gick han till ett gym som låg nära hans hem, där de hade yogaklasser. Han hade hört om det förut men inte vågat gå dit eftersom det kändes så annorlunda och utanför ramarna för hans verklighet. Nu klev han dock sturskt in i salongen där klassen skulle hållas, med en känsla av frisinhet och vidgade vyer. Han ställde ifrån sig sin väska vid sidan av golvet. Kvinnan som höll i klassen var också spinninglärare visste han och hade en ofantligt stor rumpa. Hon hälsade de fyra närvarande välkomna och gick och satte på en cd-skiva: ”Best of Yoga 2009”. Så satte gruppen igång att göra, eller försöka göra vighetsövningar, olika former av spagat och än värre saker. Under dessa övningar ringde så plötsligt Fredriks mobiltelefon som låg i väskan vid sidan av golvet. Han sprang och stängde av den – det var hans mormor som ringde. Yogaläraryninnan med den stora rumpen som också var spinninglärare tittade irriterat på honom, men det gjorde

ingenting för att sänka Fredriks tillstånd av inre välbefinnande, för han hade kommit att tänka på något; mobiltelefoner! I en känsla av den mest gastkramande inspiration sprang han tillbaka mot sitt studentrum för att formulera idén. På vägen växte den till sig i hans medvetande. Han såg framför sig de skadade människorna i flodvågorna i Burma som inte kunde få vård, hans såg sin mormor, som till och med hon hade en mobiltelefon, ringandes och tjtandes, och han mindes klart och tydlig en artikel han läst om mobiltelefonernas utbredning i världen. Det beräknades att halva jordens befolkning snart skulle ha mobiltelefoner. Människor som bodde isolerade i små byar utan en ända skyskrapa på sin skyline hade börjat att skaffa sig mobiltelefoner. Skulle man inte kunna hjälpa till exempel människorna i Burma genom att de kunde skicka bilder på sina symptom och få en diagnos från läkare i tillexempel Sverige? Var det inte en Brillant idé?

Jo det var det. Och det, skulle det visa sig, tyckte också juryn för Mobile Cup. Fredrik vann tävlingen. När han mottog priset passade han på att tacka sin tjtiga mormor, sin vidskepliga mor, guldfisken i kristallkulan, systembolaget, aftenbladet, yogalärarinnan med rumpan och människorna i Burma. (Det var inte meningen att man skulle hålla något tacktal, men det struntade Fredrik i.) Han hade lärt sig så mycket under arbetet med sin idé. Han hade lärt sig att innovation var frukten av hårt arbete – att träcklande reda ut de första trådarna för att spåna fram en idé, och att träda tillbaka och med distans iaktta det sammanhang i vilket idén kan finnas, att inte diskriminera information och att så småningom, och med lite tur, finna en tillämpning för sin idé. Han hade visserligen gjort allt detta omedvetet den här gången, i ett tillstånd av omedveten inkompetens, men nästa gång skulle han kunna applicera det fruktsamma receptet medvetet, och processen skulle inte behöva bli fullt så smärtsam. Ja, han hade också lärt sig det viktiga att göra något för andra människors skull och därigenom växa själv. Och så hade han lärt sig att han visst hade nytta av sin eldiga passion för det han höll på med, oavsett vad lärarna på institutionen sa om hans begåvning i övrigt.

Priset för vinnaren var hjälp att starta upp ett företag där man kunde lansera sin idé. Så nu var Fredrik VD för ett nystartat, växande företag. Och han var en bra VD. Han förstod värdet av kontinuerlig innovation inom företaget, och han förstod värdet av en god sammanhållning. Rainman hade gått in som delägare och de hade skaffat en god ekonom som tog hand om allt det tråkiga. Den första utdelningen för slit, svett och vånda kom dem till del och nu var det bara att hålla kursen igen – framåt!

Mobile Cup finns på riktigt. Läs mer på mobilecup.se.